

Anar al castell de sant Miquel

La Girona dels cinquanta era una ciutat ideal (en part continua essent-ho) per a freqüentar els seus contorns. L'estretor del portal de Sant Pere de Galligants havia preservat l'encant medieval de la vall de sant Daniel. Eren pocs els gironins motoritzats i les cames eren encara un bon recurs per escapar-se de la resclosida ciutat. No feia falta gaire res més per distreure's i airejar-se. Mirat amb la perspectiva del temps, aquesta facilitat per anar al camp i a la muntanya —aquesta part tan amable de les Gavarres— ens sembla un autèntic privilegi.

Anar a peu als Àngels era un ritus domèstic de molts gironins. Se'n coneixien les dreceres i la toponímia. Molt més curt era el trajecte per pujar fins al castell de sant Miquel. D'altitud més modesta, la seva aïllada situació, al nord-oest del massís, el converteixen en un magnífic balcó, amb molta "vista". La distància: només calen tres quarts d'hora des del convent de sant Daniel. L'estiu hom hi anava, com aquell qui diu, a passar-hi la tarda, amb un llibre sota el braç...

Els diumenges al matí, estiu i hivern, els habituals ens coneixíem tots. Era una passejada, tot mantenint animades converses, una bona manera de fer camí, sense sufocar-se, d'intercanviar opinions, en una època en què les opinions es manifestaven menys —els mitjans de comunicació eren pocs i estaven ofegats—, però potser d'opinió la gent en tenia més que avui dia. També anaves coneixent un paisatge i les petges de la cultura pagesa, vigent encara, si bé ja esmorteïda, per raons fonamentalment econòmiques. Arribant al castell, hom podia respirar bé i deixar navegar la imaginació. La proporció a l'esforç era amplemant recompensada.

Saltant marges es baixava pel costat de Campdorà, fins a la cresta de Montjuïc. Travessar la fortalesa, foradada i precàriament habitada per les successives tandes d'immigrants era com un cop de puny a l'estómac. No sabies on posar-te, t'avergonyia de trobar-te fent el paper de "voyeur" de tanta misèria dignament suportada.

ENRIC MARQUÈS

**AQUEST ÉS EL VIRUS
QUE CAUSA LA SIDA.**

S'ENCOMANA NOMÉS PER
LES VIES SANGUÍNIA I SEXUAL.
NO S'ENCOMANA
PER CAP ALTRE VIA.

VEU D'ENTRA LA SIDA
I NO CONTRA LA VIDA

PER ENTRE
EN LA
INFORMAR
I INFORMAR MENT

DEPARTAMENT
de Sanitat i
Seguretat Social

Us ho juro, no tinc la SIDA

Fa quatre anys que visc al costat d'un centre terapèutic on s'atenen drogaaddictes. No hi ha cap casa entre la que jo ocupo i la que deuen visitar periòdicament els drogaaddictes. I dic deuen visitar, perquè en quatre anys no hi he vist entrar ningú amb mala cara i gairebé diria que ni amb bona cara. Els que hi van han de ser, per força, gent molt discreta.

Tampoc no he vist mai a prop de casa grups de gent punxant-se, ni homes sospitosos dient amb veu baixa als vianants: "Xocolata, xocolata". I, ben cert, no he agafat la SIDA.

Ara aquest centre terapèutic haurà de ser enderrocat per deixar pas a l'avinguda que porta el nom del prehistoriador Lluís Pericot. I em sap molt de greu, perquè ben segur que la casa que faran, uns metres endarrera, quan l'avinguda sigui urbanitzada, em causarà alguna petita molèstia, cosa que mai no ha passat amb el centre terapèutic.

Els drogaaddictes hauran d'anar ara a ser atesos en uns baixos de l'edifici fet per la cooperativa Cent Llars. Alguns dels qui ocupen aquest edifici han posat, cooperativament, el crit al cel. Tenen por de tota mena de mals: de trobar xeringues per tot arreu, de que vagin regalant heroïna als seus fills, i de que tots plegats agafin la SIDA.

Més valdrà que vigilin cap a d'altres costats. Puc ben assegurar que un centre terapèutic per a drogaaddictes és el millor veí que es pot desitjar.

JAUME FABRE

Abocadors «controlats»

La nostra és una època on els controls, de tot tipus, són una cosa habitual. Es controla l'alimentació i el pes, es controla la natalitat, es controlen els potencials portadors del virus de la SIDA. Amb tant de control de tota mena, setanta-nou pobles, sense sortir de les comarques gironines, tenen el seu corresponent incontrolat abocador d'escombraries que suposa un elevat risc d'incendi, tal com molt bé ha demostrat, fa ben poc, l'abocador de Solius, cremant setanta hectàrees de bosc, que s'han de sumar a les cendres que ja va ocasionar l'any passat aquest "incontrolat".

No és suficient que els ajuntaments obtinguin el permís del propietari de torn que "cedeix" un terreny per abocar les deixalles, encara que sigui l'alcalde en persona, com el de Vall-Illobrega, qui reculli les escombraries i les aboqui al piló. Sense un control estricte que permeti l'absència de rates i insectes varis i eviti les filtracions de líquids, un abocador es converteix, ben segur, en un focus d'infeccions i en la causa de la contaminació de les aigües de fonts i pous propers. Un cremador com el de la Bisbal pot ser una solució força idònia i un abocador controlat com el que s'ha iniciat al Clot de les Mules de Beuda pot ser una solució tolerable si durant els vint-i-cinc anys de vida que se li ha diagnosticat l'abocador no es descontrola. Aleshores, els més de noranta milions que hi ha invertit la Generalitat, sense comptar els que haurà de destinar en contraprestacions a Beuda i que serien més que suficients per a la construcció d'una planta de reciclatge comarcal, hauran estat malmenats i al segle vinent no podrem anar a berenar damunt dels milers de tones de deixalles llavors recobertes de gespa, com sembla que ja fan els holandesos, que d'abocadors en deuen saber un niu o bé són molt poc escrupolosos menjant. Amb les nombroses possibilitats que durant un quart de segle l'abocador del Clot de les Mules es desboqui, millor serà que els antiabocadors de Besalú no s'entretinguin a trencar les màquines de l'empresa constructora i es constitueixin en Comissió de Control de l'Abocador i tindran feina assegurada per tres decennis.

TURA SOLER